

PROLOG

Šumavská legenda Emil Kintzl prožil téměř celý svůj život na Šumavě, ale paradoxně byl rodilý Pražák, protože přišel na svět 23. února 1934 v Nuslích. Takže na legraci, kterou si z nás Pražáků po většinu života dělal, měl vlastně papíry.

Tatínek byl vrchní účetní ředitel Hlavního města Prahy, takže velký zvíře, jak se říká. A nejspíš po něm zdědil Emil svoji preciznost a důslednost. Při psaní deníku, poznámek, během práce na svém šumavském archivu nebo když vyúčtoval různé akce, které později pořádal. Kdo někdy viděl jeho účetní zápisky, nikdy nezapomene. Pedantsky, do nejmenších detailů, často úplné prkotiny, ale na halíře přesně. A v drtivé většině naškrabané na nejmenším možném útržku papíru, který našel. Protože i popsanej papír má druhou stranu, a ještě další život. Typická Emilovina.

Maminka byla v domácnosti a měla pověst vynikající kuchařky. Její bratři sloužili u Schwarzenbergů na lesních správách, takže když přijelo panstvo na hon, povolávali ji do kuchyně. Majngot, to byla dobrotka, pochvalovali si honci u dlouhých stolů.

Z nadcházející války, o které už nebylo pochyb, měla velký strach, protože to maminky mívají, a začala plánovat stěhování z Prahy pryč. Říkala, že až se to semele, tak to určitě odnese Praha jako první, protože Hitler hlavní město nenechá. Pocházela ze Sušice, kde žili její rodiče, a tak volba nového domova byla jasná. Po mamince Emil zdědil dobrosrdečnost, lásku k přírodě a víc než kladnej vztah ke všem pokrmům na talíři. Teda kromě dušený mrkve. Tu fakt ne, to pardon.

▪ *Emil se starším bratrem Kájou v sokolském*